

Република Србија
УПРАВНИ СУД
1 У. 10007/14
07.05.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: др Јадранке Ињац, председника већа, Јасминке Вукашиновић и Весне Лазаревић, чланова већа, са судским саветником Горданом Војновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. Из ..., ... бр. ..., чији је пуномоћник Драгана М. Динић-Јотић, адвокат из Београда, ул. Кумановска бр. 11/V, против туженог Министарства трговине, туризма и телекомуникација Републике Србије, ради поништаја решења туженог број: 118-00-11/2014-02 од 27.06.2014. године, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 07.05.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење о престанку радног односа по сили закона Министарстава трговине, туризма и телекомуникација Републике Србије број: 118-00-11/2014-02 од 27.06.2014. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Управног суда 16 У. 20460/13 од 15.05.2014. године, ставом 1. диспозитива, утврђено је да овде тужиоцу А.А., коме је решењем о оцени квалитета рада број: 112-01-12/2014-02 од 12.05.2014. године, утврђена оцена за квалитет рада “Не задовољава”, престаје радни однос по сили закона даном коначности наведеног решења, дана 19.05.2014. године, а ставом 2. диспозитива, одређено је да жалба против тог решења није допуштена, али да се може покренути управни спор.

Тужбом поднетом Управном суду дана 25.07.2014. године, преко пуномоћника, тужилац оспорава законитост решења туженог органа са свих законом прописаних разлога. Наводи да је оспорено решење донето у поновном поступку, након што је Управни суд у конкретном случају донео неколико пресуда којима су поништена решења туженог органа о оцени квалитета рада тужиоца, као и решења о престанку радног односа тужиоцу. Истиче да је Управни суд у пресуди У. 8809/12 од 27.02.2013.

године, којом је поништено решење туженог о оцени квалитета рада тужиоца, јасно указао на одредбу члана 10. став 3. Закона о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији и навео да су се морале узети у обзир оцене “нарочито се истиче” које је тужилац добио у свим ранијим годинама, од 2005. до 2008. године, а да му се сходно члану 83. став 2. Закона о државним службеницима није могла дати оцена рада за 2009. годину, јер у тој години није био радно ангажован, већ у статусу нераспоређеног службеника. Позивајући се на одредбу члана 84а. Закона о државним службеницима, тужилац истиче и то да је тужени, чак и да је оцена “не задовољава” дата правилно и законито, морао ванредно да оцени рад тужиоца по протеку 30 радних дана од дана коначности решења којим је одређена оцена “не задовољава”, а што тужени није урадио. Посебно истиче да се тужени орган пет пута оглушава о налог и став Управног суда и доноси решења која сваки пут Управни суд поништава и тако, крајњом злоупотребом права, оставља тужиоца без радно правног статуса, тј. без рада од 09.02.2010. године. Сматра да је такво понашање туженог крајње шиканозно, будући да је тужилац за 28 година рада у државној служби увек оцењиван са оценом “истиче се”, да је током рада био на радним местима руководиоца групе, шефа, начелника и саветника министра, који је током тог рада добијао признања, похвале, одликовања, бивао одређен за стручног предавача на семинарима и специјализацијама које организује тужено министарство, који се бави научним радом и објављује своје радове у стручним часописима и даје изјаве у име тог министарства средствима јавног информисања у вези текуће проблематике из његове надлежности. Сагласно изнетом, предложио је да суд овај спор реши у спору пуне јурисдикције, тако што ће уважити тужбу и оспорено решење поништити, те обавезати тужени орган да тужиоца врати на рад и распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми и радном искуству стеченом радом, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправака пресуде, под претњом законских последица пропуштања и неизвршења.

Тужени орган, у одговору на тужбу, понављајући разлоге изнете у образложењу оспореног решења, остао је у свему при истима, па је предложио да суд одбије тужбу тужиоца као неосновану.

Управни суд је у смислу одредбе члана 33. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Наиме, из стања у списима и разлозима образложења оспореног решења произилази да је тужиоцу оспореним решењем престао радни однос због тога што му је решењем туженог број: 112-01-12/2014-02 од 12.05.2014. године утврђена оцена за квалитет рада “не задовољава”, применом одредбе члана 10. Закона о одређивању максималног броја запослених у Републичкој администрацији (“Службени гласник РС”, бр. 104/09).

Међутим, по оцени овог суда, основано се у тужби оспорава законитост решења туженог органа. Ово са разлога јер је увидом у списе предмета Управног суда 20 У. 8118/14 утврђено да је решење о оцени квалитета рада туженог Министарства

трговине, туризма и телекомуникација Републике Србије број: 112-01-12/2014-02 од 12.05.2014. године поништено пресудом овог суда под наведеним бројем од 20.03.2015. године.

С обзиром да је престанак радног односа тужиоцу, утврђен оспореним решењем, последица оцене "не задовољава" утврђене решењем које је поништено пресудом Управног суда 20 У. 8118/14 од 20.03.2015. године, Управни суд налази да нису испуњени услови за престанак радног односа тужиоцу, утврђени оспореним решењем.

У поновном поступку тужени орган ће одлучити о престанку радног односа тужиоцу у зависности од начина одлучивања туженог органа о оцени квалитета рада тужиоца, сагласно примедбама и правном схватању суда из пресуде 20 У. 8118/14 од 20.03.2015. године.

Суд није прихватио захтев тужиоца за доношење одлуке у спору пуне јурисдикције у смислу члана 43. Закона о управним споровима, будући да ће, према природи управне ствари, по оцени суда, утврђене повреде прописа, брже и економичније отклонити тужени орган, па се предмет враћа том органу на поновни поступак.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09). У извршењу пресуде, тужени орган ће донети ново, на закону засновано решење, придржавајући се примедба суда у погледу поступка изнетих у овој пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 07.05.2015. године, 1 У. 10007/14

Записничар
Гордана Војновић,с.р.

Председник већа-судија
др Јадранка Ињац,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

РС